

Să nu cârtești!

"Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plâns în noaptea aceea. Toți copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron, și toată adunarea le-a zis: „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustiul acesta? Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta, în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” (Numeri 14:1-3).

În textul de mai sus copiii lui Israel au cârtit împotriva Dumnezeului lor milostiv și iubitor. Este inutil să mai spunem că murmurele lor nu i-au plăcut Domnului.

Din păcate mulți Creștini sunt cârtitori și nemulțumitori. Acasă, la locul de muncă și în biserica locală cârtesc și se plâng. Ei nu pot vedea nimic bun. Pentru ei totul este rău - viața lor este mizerabilă și ei doresc ca viața tuturor celorlalți să fie la fel.

A cârti înseamnă să bombăni sau să te viaieți. Văduvele grecilor în Fapte 6:1-5 au avut un motiv întemeiat să se plângă. Ele au fost neglijate cu privire la ajutoarele de toate zilele. A fost firesc pentru ca ele să se plângă, dar nu să cârtească.

În ceea ce privește biserica locală dacă aveți o plângere despre, serviciile de închinare, cântece, cel care conduce cântecele, predicator, clasele biblice, etc., o plângere este în ordine. Dar dacă nu este corectată, atunci nu cârti. Cârtirea este un păcat.

Sunt mai multe exemple de murmur în Noul Testament, cum ar fi pilda lucrătorilor în vie (Matei 20:1-16). Ei au cârtit pentru că au lucrat toată ziua în timp ce alții care au lucrat pentru o perioadă mult mai scurtă au primit același salariu. Ei au primit plata potrivit cu înțelegerea pe care au făcut-o cu stăpânul viei, dar în final tot au murmurat.

Cărturarii și fariseii cârteau împotriva ucenicilor lui Isus, pentru că au mâncat și au băut cu vameșii și păcătoșii, dar de fapt ei cârteau împotriva lui Isus (Luca 5:29-32). Lor nu le păsa că vameșii și păcătoșii au nevoie de Isus. Ei erau preocupați doar de imaginea lor.

Iudeii cârteau despre Isus pentru că El a spus că era Pâinea vieții (Ioan 6:41). În loc de a cerceta cele spuse de El pentru a cunoaște adevărul, ei au murmurat.

Dacă ar fi să rezum tonul general al acestor exemple, am putea concluziona că, atunci când comportamentul lui Isus nu a fost în conformitate cu ceea ce ei au considerat că ar trebui să fie, ei au murmurat.

Nu există nici măcar unul dintre noi care să-i aprecieze pe cârtitori. Atunci când o persoană se angajează în acest păcat vom putea vedea o latură urâtă a caracterului acesteia. De aceea să nu credem că aceasta, cârtirea, arată mai bine în noi.

Nu facem nici o greșeală atunci când afirmăm că, a cârti este păcat. "Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume..." (Filipeni 2:14-15). "Fiți primitivi de oaspeți între voi, fără cârtire" (1 Petru 4:9). Aceasta duce la pierzare, precum i-a dus pe Iudei când aceștia au cârtit împotriva lui Dumnezeu (1 Cor. 10:10).

Din păcate, cârtirea este unul dintre cele mai răspândite păcate printre unii frați. Sunt Creștini care nu s-ar gândi niciodată în a comite păcate așa de "mari" ca adulterul sau crima și cu toate acestea ajung să se facă vinovați de acest păcat "nesemnificativ", al cârtelii. Unii dintre cei a căror viață se fundamentează pe valori morale, care aderă la doctrina corectă a Evangheliei și care sunt și generoși ajung să anuleze toate aceste lucruri bune, comițând păcatul cârtelii. .

Nemulțumirea duce la cârtire. Creștinii sunt învățați să se mulțumească cu cele necesare unui trai decent (1 Timotei 6:7-8); cu ceea ce au (Evrei 13:5); cu partea care li se cuvine (Filipeni 4:11); și cu voia lui Dumnezeu (Luca 5:5).

Egoismul este o a doua cauză pentru a murmura (Filipeni 2:4; Romani 15:2). Oamenii egoiști doresc să meargă întotdeauna pe drumul lor și nu le place deloc dacă nu sunt înțeleși de către ceilalți, de aceea, ei cârtesc.

O persoană fiind nemulțumită și egoistă ajunge să murmure și să cârtească, astfel că aceste păcate îi vor aduce condamnarea. Un alt rezultat al acțiunilor sale este dezbinarea poporului lui Dumnezeu, pentru că este ceea ce cârtitorul încearcă să facă – atrage pe unii de partea lui pentru a simpatiza cu punctul său de vedere și este ostil față de ceilalți care au un punct de vedere diferit. Înțeleptul Solomon ne spune că unul dintre cele șapte lucruri pe care Dumnezeu le urăște este "cel ce stârnește certuri între frați" (Prov. 6:19).

Să nu cârtim. Mai degrabă să fim mulțumitori. Să fim fericiți și să ne "bucurăm întotdeauna în Domnul" (Filipeni 4:4). Să fim recunoscători pentru binecuvântările noastre și să fim caracterizați de un spirit de mulțumire (1 Timotei 2:1). Să urmărim lucrurile care duc la pace și toate lucrurile să se facă spre zidirea sufletească (Romani 14:19; 1 Corinteni 14:26).

"Orice amărăciune, orice iuțea, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru." (Efeseni 4:31).

"Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea." (Evrei 12:15).